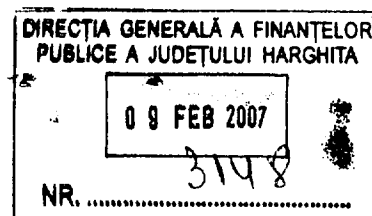

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL TÂRGU MUREȘ
SECȚIA COMERCIALĂ ȘI DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV
Dosar nr. / /2006

Decizie nr. 630/R

Ședința publică din 21 Septembrie 2006

Completul compus din:

Președinte:

Judecător:

Judecător:

Grefier :

Pe rol judecarea recursurilor declarate de Direcția Generală a Finanțelor Publice Harghita, cu sediul în Miercurea Ciuc, str. Revoluției din Decembrie nr. 20, de Agenția Națională de Administrare Fiscală-Autoritatea Națională a Vămileor - Direcția Regională Vamală Brașov, cu sediul în str. Hărmanului nr. 50 și de SC SRL, cu sediul în , str. nr. , județul Harghita, împotriva sentinței civile nr. 2550 din 16 iunie 2006, pronunțată de Tribunalul Harghita în dosarul nr. /2006.

La apelul nominal nu s-au prezentat părțile.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a expus referatul asupra cauzei constatându-se că recursurile sunt declarate în termenul procedural, cele declarate de pârâtele DGFP Harghita și Direcția Regională Vamală Brașov sunt scutite de plata taxei de timbru iar cel declarat de reclamanta SC.

SRL fiind timbrat cu suma de 4 lei, taxă judiciară de timbru și un timbru judiciar în valoare de 0,15 lei.

În raport de actele existente la dosar și față de împrejurarea că s-a solicitat judecarea cauzei și în lipsă, potrivit art. 242 alin. 2 din Codul de procedură civilă, instanța a reținut cauza în pronunțare.

CURTEA DE APEL,

Prin sentința civilă nr. 2550 din 16 iunie 2006, Tribunalul Harghita a admis în parte acțiunea formulată de reclamanta SC SRL în contradictoriu cu pârâții D.R.V. Brașov și D.G.F.P. Harghita, a anulat Decizia nr. 56 din 2005 emisă de DGFP Harghita și a respins ca prematur formulat capătul de cerere privind anularea actului constatator nr. /2005 și a procesului

care a determinat stabilirea obligațiilor de plată contestate. S-a mai invocat faptul că reclamanta nu a adus argumente și nu a prezentat documente în susținerea cererii de suspendare, deci nu s-a considerat a fi o cerere temeinic justificată de suspendare a executării actului administrativ fiscal atacat până la soluționarea contestației.

Recurenta D.R.V. Brașov a solicitat modificarea sentinței și în urma rejudecării respingerea acțiunii reclamantei, menținerea actului constatator și a Deciziei nr. 56/2005, în esență arătându-se că temeiul suspendării soluționării contestației îl constituie „indiciile săvârșirii unei infracțiuni”, ceea ce nu presupune începerea urmăririi penale sau punerea în mișcare a acțiunii penale, fiind suficientă efectuarea unor acte premergătoare începerii urmăririi penale.

Recurenta a mai precizat că soluția suspendării soluționării contestației nu este o încălcare a principiului constituțional al liberului acces la justiție, întrucât împotriva deciziei de suspendare se poate formula acțiune în contencios administrativ, iar oprirea civilului până la soluționarea penalului, nu încalcă dreptul la apărare al reclamantului.

Recurenta reclamantă SC SRL a solicitat a se dispune și anularea actului constatator nr. /2005, arătând că motivul reținut de instanța de fond, că această cerere a fost prematur formulată, nu are suport legal prin prisma dispozițiilor art. 8 alin. 1 din Legea nr. 554/2004, precizând că persoana nemulțumită poate solicita anularea actului și când nu a primit răspuns asupra contestației.

D.R.V. Brașov a formulat întâmpinare la recursul reclamantei, solicitând respingerea ca inadmisibil, întrucât instanța de fond în mod corect a considerat petitul respectiv ca fiind prematur introdus. A subliniat faptul că procedura prealabilă de soluționare a contestațiilor împotriva actelor administrativ fiscale este obligatorie și nu facultativă, deoarece decizia D.G.F.P. este un act administrativ de autoritate, iar procedura prealabilă nu este una grațioasă, ci este o procedură administrativă.

Analizând hotărârea atacată prin prisma motivelor invocate, ținând cont și de incidența prevederilor art. 304¹ Cod procedură civilă, instanța apreciază că toate recursurile sunt nefondate.

În primul rând, instanța de fond a anulat Decizia nr. 56/2005 emisă de D.G.F.P. Harghita, prin care s-a dispus suspendarea soluționării contestației fără a fi cercetată legalitatea și temeinicia actelor contestate și anume actul constatator nr. /2005 și procesul verbal nr.

/2005, context în care nici această recurentă nu poate solicita, în lipsa unei soluții date pe fondul contestației în cadrul procedurii administrativ-fiscale menținerea actelor emise de ea. Deși practic, soluția suspendării contestației nu afectează interesele acestei recurente, ea susține în motivele de recurs justiția măsurii suspendării soluționării

contestației de către D.G.F.P., singura abilitată potrivit procedurii fiscale să soluționeze sau să suspende contestația.

Ceea ce o privește în mod direct pe această pârâtă, este modul în care instanța a soluționat petitul de anulare a actelor constatatoare, or, acest petit a fost respins, considerându-se prematur formulat câtă vreme contestația nu s-a soluționat pe fond. De altfel, în întâmpinarea la recursul reclamantei, aceeași recurentă susține din acest punct de vedere soluția prim ei instanțe și, într-adevăr, argumentele sunt corecte. Contestația împotriva actelor administrativ fiscale în cadrul procedurii reglementate de Codul de procedură fiscală nu echivalează cu procedura grațioasă la care face referire art. 7 din Legea nr. 554/2004 cu mențiunea că este facultativ, ci este o procedură prealabilă administrativă obligatorie și numai după obținerea unei soluții pe fondul contestației, care are ca obiect actele administrativ fiscale vizate, se poate recurge la o acțiune în justiție pe calea contenciosului administrativ.

Pentru aceste considerente este nefondat și recursul reclamantei.

În ceea ce privește recursul D.G.F.P. Harghita, instanța reține că prin decizia nr. 56 din 2005, această recurentă a suspendat soluționarea contestației în temeiul prevederilor art. 184 și 185 din O.G. nr. 92/2003.

Potrivit art. 184 din OG nr. 92/2003 suspendarea procedurii de soluționare a contestației pe cale administrativă se poate dispune prin decizie motivată, când „soluționarea cauzei depinde în total sau în parte de existența sau inexistența unui drept care face obiectul unei alte judecăți”. Acesta este textul redat de pârâta D.G.F.P. Harghita în pct. III din decizia nr. 56/2005. Temeiul în drept al suspendării soluționării contestației este greșit, deoarece faptul că se fac cercetări penale, că există indiciile săvârșirii unei infracțiuni, nu echivalează cu situația reglementată de lit. „b” alin. 1 din art. 184 al actului normativ indicat, nefiind vorba despre o „altă judecată” al cărei obiect să-l constituie „existența sau inexistența unui drept” și de care să depindă soluționarea contestației. Constatarea săvârșirii unei infracțiuni și eventuala trimitere în judecată, nu are ca efect existența sau inexistența unui drept, ci tragerea la răspundere penală a persoanei vinovată de săvârșirea unei infracțiuni.

Pe de altă parte, în lipsa vreunei soluții pronunțate pe latura penală, în cazul în care s-ar ajunge în instanță, organele vamale au și stabilit obligațiile fiscale pretins a fi datorate ca pentru o operațiune de import definitiv și nu ca o operațiune de leasing, pretinzând în același timp ca fondul contestației împotriva actelor astfel întocmite, să se soluționeze după rezolvarea laturii penale. O asemenea interpretare

încalcă principiul liberului acces la justiție și nu măsura în sine a suspendării care, într-adevăr, poate și este atacată pe calea contenciosului administrativ. Se cuvine a se asigura o egalitate de tratament tuturor părților implicate în proces, cu respectarea drepturilor și garanțiilor procesuale, până când printr-o hotărâre judecătorească se va constata că într-adevăr contractul de leasing este fals. Așa cum organul vamal a avut dreptul la recalcularea taxelor vamale și aplicarea dobânzilor și penalităților aferente, pornind de la o sesizare a Inspectoratului de poliție Harghita și societatea implicată are dreptul la o soluționare pe fond a contestației.

Față de cele ce preced, văzând și prevederile art. 312 alin. 1 Cod procedură civilă, recursurile vor fi respinse ca nefondate.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
D E C I D E :**

Respinge ca nefondate recursurile declarate de de Direcția Generală a Finanțelor Publice Harghita, cu sediul în Miercurea Ciuc, str. Revoluției din Decembrie nr. 20, de Agenția Națională de Administrare Fiscală- Autoritatea Națională a Vămilelor - Direcția Regională Vamală Brașov, cu sediul în str. Hărmanului nr. 50 și de SC SRL, cu sediul în , str. nr. , județul Harghita, împotriva sentinței civile nr. 2550 din 16 iunie 2006, pronunțată de Tribunalul Harghita în dosarul nr. /2006.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședința publică din 21 septembrie 2006.
PREȘEDINTE, JUDECĂTORI,

Pentru conformitate
cu originalul

GREFIER,

Red.
Tehn odact. /2ex
Jud.fond:
-24.10.2006-